

עפ"ת 17526/01/23 - אבנר שמש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ת 17526-01-23 שמש נ' מדינת ישראל
עפ"ת 17558-01-23 שמש נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופט גיל דניאל
מערער	אבנר שמש
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

המערער הגיש שתי בקשות להארכת מועד להישפט.

הראשונה, בגין הודעת תשלום קנס שנרשמה ביום 6.12.21 בגין אחיזה בטלפון נייד תוך כדי נהיגה. השנייה, בגין הודעת תשלום קנס שנרשמה ביום 23.2.22 גם כן בגין אחיזה בטלפון נייד תוך כדי נהיגה. שתי העבירות נאכפו באמצעות מצלמה והדוחות נערכו נגד המערער בהיותו בעל הרכב.

בהחלטה מיום 8.12.22 דחה בית המשפט השלום (לתעבורה) את בקשת המערער ביחס לדוח מיום 23.2.22. בהחלטה נקבע כי הדוח נשלח לכתובתו של המערער כדין וחזר בציון "לא נדרש" ובהמשך אף שולם הדוח ועל כן יש לראות המערער כמי שהודה והורשע בביצוע העבירה. נקבע, כי בהתאם לפסיקה, יש לדחות טענת המערער לפיה תשלום הדוח עקב טעות משמש כעילה להארכת מועד להישפט. כך גם נקבע, כי המערער לא שכנע שייגרם לו עיוות דין עקב דחיית בקשתו.

בהחלטה מיום 11.12.22 דחה בית משפט השלום (לתעבורה) גם את בקשתו של המערער ביחס לדוח מיום 6.12.21. בהחלטה נקבע כי הדוח נשלח לכתובתו הרשומה של המערער ואין נפקא מינה אם בפועל הוא מתגורר בכתובת אחרת. אף עולה מאישור המסירה כי דבר הדואר נמסר. גם אם הדוח לא נמסר למערער עצמו אלא לידי אמו, די בכך להוות מסירה כדין. ממילא, אפילו דבר הדואר לא היה נמסר, היתה מתקיימת חזקה בדבר מסירה כדין. לכך מצטרפת העובדה לפיה המערער לא ציין בבקשתו מהו המועד בו נודע לו על הדוח ולפיכך לא ניתן לבחון טענתו לפיה היתה סיבה שאינה תלויה בו שמנעה ממנו להגיש את הבקשה במועד ומתי הוסרה אותה מניעה נטענת. משלא נמצאה סיבה מוצדקת להגשת הבקשה באיחור, יש לבחון האם דחיית הבקשה עלולה להוביל לעיוות דין והתשובה לכך היא שלילית. זאת, הן בהתחשב בכך שהקנס שולם (ואין נפקא מינה אם הדבר נעשה בדרך של הסדרת חובות למרכז לגביית קנסות) והן בהתחשב בכך שהמערער לא כפר בביצוע העבירה ואף לא העלה כל טענת הגנה לגופו של עניין.

בהודעות הערעורים וכן בדיון שנערך בערעורים המאוחדים טען המערער כי בשל הדוחות הוא ייפסל פסילה מנהלית למשך 3 חודשים. בערעורים פורטו נסיבות אישיות ומשפחתיות המבהירות את הנזק הרב שייגרם למערער ובני משפחתו בשל פסילת רישיון הנהיגה (שלא יפורטו להלן במלואן מטעמי צנעת הפרט) ובכלל זאת בקשר לאביו הסובל מנכות קשה והצורך בהסעתו לטיפולים.

לעניין תשלום הדוחות טען המערער כי לא ידע כלל על קיומם והדוחות שולמו בשל כך שהוטל עיקול על רכבו. אם היה יודע, וודאי שהיה מגיש בקשה להישפט במועד. בדברי המערער בדיון ביקש להדגיש כי לא קיבל ולא ידע על הדוחות וכאשר התקשרו מהבנק ואמרו שיש עיקול על הרכב ביקש להסיר העיקול בתשלום החוב. רק בדיעבד התברר לו שהעיקול מקורו גם בדוחות נשוא הבקשות ואזי הגיש הבקשות להארכת מועד להישפט.

המערער ביקש להתחשב בנסיבותיו האישיות ובהשפעה שתהיה לדחיית הבקשה עליו ועל משפחתו.

לעמדת המשיבה, יש לדחות את הערעורים שכן לא נפלה כל שגגה בהחלטות בית המשפט. המערער לא הצביע על טעמים מיוחדים להארכת מועד, מלבד נושאים אישיים שעם כל הכאב אינם מהווים נימוק לקבלת הערעור. הבקשות להארכת מועד להישפט הוגשו רק לאחר שנודע למערער על הפסילה המנהלית וגם לאחר מועד תשלום הקנסות חלף פרק זמן מסוים, בו היה ביכולתו להגיש הבקשה.

לעניין משלוח הדוחות למערער הבהירה המשיבה כי הדוח הראשון מיום 6.12.21 נשלח לכתובת מגוריו ואמו קיבלה את הדוח. הדוח השני מיום 23.2.22 חזר לאחר שלא נדרש. צירוף קיומה של מסירה כדין בשני המקרים עם העובדה שהמערער שילם את הדוחות, דבר המלמד כי הודה ונשא בעונש, מביאים למסקנה כי לא מתקיימים הטעמים המיוחדים למתן אורכה להגשת הבקשה להישפט. המשיבה הפנתה לפסיקה במסגרתה נדחו בקשות שהוגשו לאחר שהדוח שולם והועלו טענות דומות לאי קבלת הדוח ולתשלום בשל טעות.

לאחר בחינת טענות הצדדים עולה כי לא נפלה שגגה בהחלטות שניתנו על ידי בית המשפט השלום (לתעבורה). בצדק נקבע, בהתאם לפסיקה העניפה המוזכרת בהחלטות בית המשפט וכן כפי שהוצגה בדיון מטעמה של המשיבה, כי בנסיבות שני המקרים קיימת מסירה כדין של הדוחות. גם אם המערער אינו מתגורר בכתובת אליה נשלחו הדוחות, הרי שזו כתובתו הרשומה. ביחס לדוח מיום 6.12.21 קיים אף אישור מסירה לידי אמו של המערער. ביחס לדוח מיום 23.2.22 הרי שהדואר חזר בציון "לא נדרש" ויש בכך להוות מסירה כדין.

בהתקיים חזקת מסירה, נשללת טענת המערער בדבר הגשת הבקשה באיחור, שכן נוכח חלוף הזמן ממועד ההמצאה ועד למועד הגשת הבקשה, חלף פרק זמן ניכר, ובמיוחד כך הדבר ביחס לדוח מיום 6.12.21. בהקשר זה, וכפי שנקבע בהחלטות בית משפט השלום (לתעבורה) לא עלה בידי המערער להצביע כי הבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות בו ושמנעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה.

גם טענות המבקש לעניין תשלום הדוחות מחמת טעות, בהעדר קבלת הדוחות עצמם וידיעה עליהם, ואך משום שנמסר

לו על הטלת עיקול על רכבו והוא ביקש להסירו בתשלום החוב, נדחו בצדק על ידי בית המשפט, וזאת בהתאם לפסיקה אשר בה נדחו טענות דומות בדבר תשלום הדוח בטעות.

משלא נמצאה סיבה מוצדקת להגשת הבקשות באיחור, בחן בית המשפט בשני המקרים את השאלה האם יהיה בדחיית בקשתו להוביל לעיוות דין. בקשר לכך נקבע כי בשני המקרים לא ייגרם עיוות דין למערער בדחיית הבקשה. גם בהקשר זה, הביא בית המשפט בין שיקוליו את דבר תשלום הדוח, המהווה כאמור כהודאה ונשיאה בעונש, כמו גם את העובדה כי המערער בבקשתו לא פירט טענות הגנה לגופו של עניין. בהקשר זה יש לזכור, כי מדובר כאמור בדוחות המבוססים על צילומים של המערער הנוהג ברכבו המתעדים את ביצוע העבירה.

נוכח האמור, היה מקום לדחות הערעורים במלואם.

עם זאת, בדיון שנערך ביקש המערער לפרט את טענת ההגנה, לפיה טוען כי לא ביצע העבירה כנטען. הגם שהמשיבה טענה כי פירוט זה לא נטען במסגרת הבקשה שנדונה בפני בית המשפט השלום (לתעבורה) ועל כן בצדק נקבע בהחלטה שניתנה כי המערער לא הציג טענת הגנה של ממש, הרי שלפנים משורת הדין, ובהתחשב בנסיבות האישיות והמשפחתיות שהוצגו בדיון והשלכות הפסילה המנהלית בקשר אליהן, אפשרתי למערער להציג טענת ההגנה. בקשר לכך טען המערער כי בתצלומים לא רואים אותו אוחז בטלפון אלא מביט בטלפון. כן הוסיף, כי ברכב יש לו מתקן שאוחז בטלפון. עיון בתצלומים שצורפו לשני הדוחות העלה כי לגבי הדוח מיום 23.2.22 נראה כי מדובר בטענת הגנה של ממש.

לכאורה היה מקום לדחות הערעורים, בכפוף להשלמת בדיקה של טענה זו והכרעה בה על ידי בית משפט השלום (לתעבורה), אולם נראה כי מבחינת היעילות הדיונית אין טעם להחזיר הדין לנידון נוסף בבקשה להארכת מועד להישפט ומוטב שהדברים כבר יתבררו לגופם במסגרת בקשת המערער להישפט. מכל מקום, בהיבט זה נראה כי לגבי הדוח האמור, בשים לב לקיומה של טענת ההגנה שהעלה המערער בדיון בערעור המתייחסת לתצלומים המצורפים לדוח עצמו, פרק הזמן הקצר יחסית שחלף מהמועד בו נודע למערער על הדוח ועד להגשת הבקשה וההשלכות הקשות עליהן הצביע בגין דחיית הבקשה, קיים חשש לעיוות דין.

מכאן שיש מקום לאפשר למערער להישפט על הודעת הקנס 30500571036 מיום 23.2.22 על מנת לבחון הטענות לגופן.

בכפוף לאמור, הערעורים נדחים.

ניתן היום, י"ד אדר תשפ"ג, 07 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.